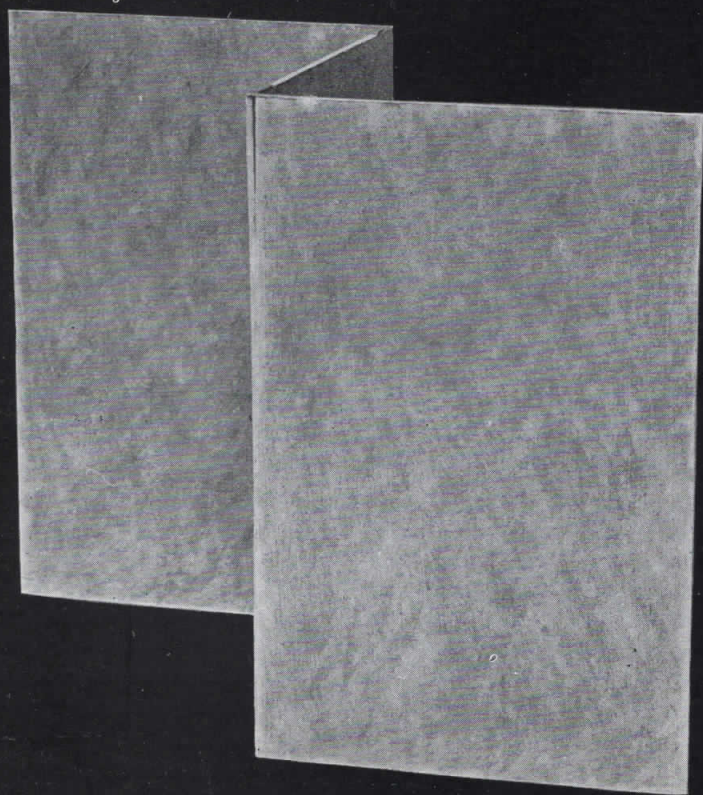

ПЕТКОВИЌ ДРАГАН

слики и објекти

ПЕТКОВИЌ ДРАГАН

Роден на 31. III. 1952 година во Скопје.

Академија за ликовна уметност отсека Сликаство завршил во Љубљана во класата на проф. Јанез Берник, 1977.

Член на друштвото на ликовните уметници на Македонија

Адреса: ул. „Сава Ковачевиќ“ 11—2/25 Скопје

Самостојни изложби:

Скопје 1981.

Дом на младите „25 Мај“ — Скопје 1982.

Групни изложби:

1974—1977 на изложбите на АЛУ во Љубљана

1980 изложба на млади ликовни творци во Скопје

1981 изложба на ДЛУМ Скопје

1982 Млада генерација IV во Скопје

Доживеаните искуства, претстави, односи и чувства кон светот- младиот сликар Драган Петковиќ (низ своите неколку фази) ги сведува на основните ликовни елементи — бојата и формата. За да ја истакне максималната доминација на бојата елиминирана е фигурацијата, литерарната нарација и дескрипцијата. Судирот на комплементарните бои или симултаните односи, доведуваат до оптичка илузија на движењето на бојата. Во сите слики, она што е битно за сликарскиот јазик на Петковиќ е: движење, ритам, динамика, контраст, комплементарен однос на боите, топли — студени, густы и ретки намази,

однос на делот кон целината, взаемното надополнување, светлост и простор, и знакот како визуелно размислување. Со интуитивното и потсвесното доминира рационалното. Долг е процесот на размислувањето, од знакот преку обемното поле до објектот, што претставува внатрешно раснење и проширување на ликовниот хоризонт. Во неговите слики вертикалата е доминантна. Исклучок прават две слики: **Симултана мрежа** и **Раззурнувачко бело**. Првата е акција, т.е. експлзија на црвената боја, која моќно владее со просторот и има својство да влијае на чувството на гледачот. Втората, со белата линија или сис-

тем на шифра — знак ги воспоставува ритмичките и хроматски односи.

Знакот, како ликовен израз слободно владее и си игра со просторот. Ја разбива, дематеријализира формата или затворениот простор. Звучноста на боите, ритмот формиран од знаците, ја прават позадината активна. На мигови се чувствуваат два слоја, пресек на два света, внатрешен и надворешен, а знакот е посредник меѓу нив. Другиот се чини дека обоените движења во просторот се без преден и заден план, како да се без почеток и без крај.

Од платно до платно (од **Динамична површина** преку **Комплементарни игри 1 и 2**, **Симултани игри 1 и 2**, па до **Радоста на живеењето**), знаците си даваат одговор еден на друг, заемно се откриваат, дополнуваат и активираат во заедничка игра.

Во маслата: **Структурата на жолтото**, **структурата на портокаловото**, и **Структурата на црвеното**, можноста на бојата да дојде до израз е максимална, хроматското единство го заситува окоето. Сликата на обоените полиња ја открива илузијата на масата и просторот. Површините на овие слики се ослободени, создаваат отворени полиња кои се простираат вон границите на платното. Како што вели Шапиро: „Една апсолутност, во која гледачот може да се изгуби, во сеопфатното чувствување на доминацијата на бојата“.

Комплементарната пракса продолжува и во акварелите каде што динамиката е привидно смирена. Флуидноста преминува во префинети, лирски треперења на светлината.

Објектот како синтеза на архитектурата, вајарството и сликарството потполно се интегрира со просторот, ја афирмира слободата на мислењето и ги негира конзервативните принципи на сликарството. Формата и бојата се едно, комплементарниот однос го воспоставува, пластичкото. Објектот ја сугерира рамнотежата помеѓу енергијата и материјата, ритмот и просторот. **Непрекинатост 3 и 4** (кои поради рамните површини, сеуште, не се склуптури), упатуваат на многу други форми и даваат можност за безброј комбинации. Објектите не се пасивни. Не дозволуваат да бидат конзумирани, туку вршат активирање на гледачот. **Непрекинатост 5** кој е тродимензионален објект им претходи на **Варијациите на задна тежа 1 и 2**. Синтезата на сликарското и вајарското искуство и перфорацијата на сликата-објект упатуваат на Х. Мур и Л. Фонтана. И во овој случај се определил за монохромните површини сликани со чисти, звучни, но со послаб интензитет бои, полни со динамика и ритам. Објектите од двете страни, така да гледачот физички е вовлечен во нив. Иако се мали па димензии делуваат монументално, ги поврзуваат двата простора — внатрешниот со надворешниот.

Ова творештво кое не е карактеристично за нашата средина, одговара на дефиницијата на отворено дело“, подготвено за нови експерименти, бидејќи уметноста без експеримент е мртва уметност.

КОНЧА ПИРКОВСКА

КАТАЛОГ НА ИЗЛОЖЕНИ ДЕЛА

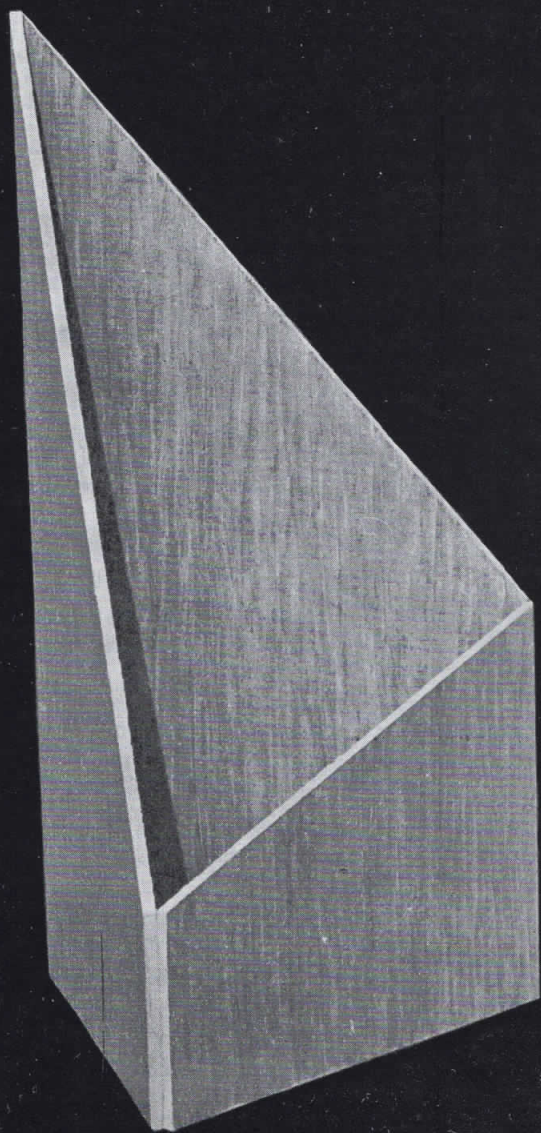
1. ПРОДОР 1975 Акрилик 79×70,6
2. СИМУЛТАНА МРЕЖА 1976, Акрилик, 100×70
3. РАЗУРНУВАЧКО БЕЛО, 1976, Акрилик, 100×70
4. ДИНАМИЧКА ПОВРШИНА, НА ЦРВЕНОТО, 1977/78, Акрилик и Поликолор, 119,7×50,1
5. ОПСЕДНУВАЧКО ЦРВЕНО, 1977, Акрилик, 111,5×50,1
6. КОМПЛЕМЕНТАРНИ ИГРИ I, 1977, Масло, 39,3×29,3
7. ИГРИ НА СИМУЛТАНОСТА I, 1978, Масло 52,5×37,2
8. КОМПЛЕМЕНТАРНИ ИГРИ II, 1978—80, Масло 51,6×34,2
9. ИГРИ НА СИМУЛТАНОСТА II, 1978, Масло 50,3×36,1
10. РАДОСТ НА ЖИВЕЕЊЕТО, 1978, Масло, 50,3×40,1
11. ЖОЛТО, 1978, Масло, 38,7×27,1
12. СТРУКТУРИ НА ЖОЛТОТО, 1978—80, Масло, 52,4×37,1
13. СТРУКТУРИ НА ПОРТОКАЛОВОТО, 1978—80, Масло, 52,4×37,1
14. СТРУКТУРИ НА ЦРВЕНОТО, 1978—80, Масло, 55×30,3
15. ВКРСТЕНИ СПЕКТРИ I, 1978—79, Акрилик, 119,5×80
16. ТРЕПЕРЕЊЕ, 1979, Акрилик, 119,7×79,8
17. СТРУЕЊА, 1980, Акрилик, 65,4×50
18. ПУЛСИРАЊА, 1981, Акварел, 55,2×41,9
19. ТЕК, 1980—81, Акварел, 48×32
20. ШИРЕЊЕ НА ВИОЛЕТОВОТО, 1981, Акварел, 100×70,8
21. БЕСКРАЈНО ПЛАВО, 1979, Акрилик, 118,5×89
22. БЕСКРАЈНО ЦРВЕНО, 1979, Акрилик, 119×89
23. НЕПРЕКИНАТОСТ III, 1977—79, Акрилик, 30×15×15
24. НЕПРЕКИНАТОСТ IV, 1977—79, Акрилик, ;;
25. НЕПРЕКИНАТОСТ V, 1979—82, Акрилик, ““
- 26—28. ВАРИЈАЦИИ НА ЗАДАДЕНА ТЕМА I, 1932, Акрилик, ““
- 29, 30. ВАРИЈАЦИИ НА ЗАДАДЕНА ТЕМА II, 1932, Акрилик, ““

Фотографии и Дијапозитиви: Милутин Степаносиќ-Жуби

Ликовно обликување: Драган Петковиќ

Печатено во Графички завод „Гоце Делчев“ — Скопје

Тираж: 150 примероци

ДОМ НА МЛАДИТЕ „25 МАЈ“ СКОПЈЕ
ГАЛЕРИЈА ДЕКЕМВРИ '82

